

רחוב גליקסון 8 תל-אביב, טלפון 26785, ת.ד. 136. מען למברקס: עולמפרסי. חמוציא לאור: העולם הזה בע"ס. דפוס סמח שהם בע"ס, ת"א. טל. 62239.

חשברכה איננה אחראית עבור תוכן ספורות כולל ספורות המתפרסמות תחת חשברכה, ר"ח לצרכי, ר"ח לנסוע וכל המוכנות ובערכות עליי המערכת.

חחפצה: דור סופל ובניו, תל-אביב, רחוב אחריהם 24, פלסטו 5673.

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורכת-משנה:
רוכ איתו, אורי סלש

עורך כיתוב:
סילבי קשת

עורך תבנית:
אחרון צור

כתב בכיר:
אלי תבור

חבר המערכת:
ישראל ניכר, ניצה נבי, שייש גלור, לינלי גליי, דויד הורוביץ, רוני ורד, רוני וזר, אברהם חרמון, אוסטר סאור, סמח לשם, אביבה ססן, עמוס סיני, שלום סרו.

חצייר הראשי:
שמואל ברבור

עורך רוס:
אריה אריאל

מנהל מעבדה:
נתן רון

העתו הנקרא ביותר במדינה

21 יוני 2006

אם אתה קורא מלים אלה, סימן שגיליון מס' 995 של העולם הזה אמנם הופיע. ברגע שאני כותב אותך, נראה לי הדבר כמעט בלתי-אפשרי.

המערכת התגדלה לכל עבר. הכיחון ה' כליי היה: דרומה. חלק ניכר מאד בוים עוד לפי התחלת העסק. האחרים, אשר מכונת-הגיוס לא בלעה אותם במקרה, נצ' מדו באופן פרטיני כלא-לוחמים אף ה' חדות הלוחמות, מתוך תקוה להשתתף איך שהוא בחתימה הגדולה. הפחד של כולם היה: להישאר בחוץ". קשה היה לשבת, קשה היה לכתוב.

לעתים קושתש הגבול בין לוחמים ללא לוחמים. כאשר הגיעה המערכת על עוה לשיאה, ירד אחד הכתבים לשטה, כדי לראות ולשמוע. בהיותו סמל קרביני ביחידה שטרם גויסה) נמצא לו כמעט באופן אר-טומטי גיב — הוא קיבל לידיו את הפיקוד על כיתה של תימנים קשישים, היה בין הראשונים שחדרו לעיר. כאשר הגעתי לעזה, כעבור שבועיים-שלוש, כבר נמסר לי שהוא זו דרומה, בכיוון האוניוסי, עם יחידה אחרת.

גם אלה שתפקידם היה לשבת בתל-אביב, קשה היה להחזיק מעמד. אחד ש' הוטל עליו למצות את הלך-הרוחות של העורך — אחת הגזרות המכריעות של המערכת — שלח למערכת כתבה חצר-גמורה הדיע שירד דרומה. מן הדרך שלח כתבה שניה.

אולם הרבה יותר חשוב מתנועות חברי המערכת, היו תנועות הקוראים עצמם. כוחות צה"ל בסיני היו מורכבים גם מאנשי מלואים, ואלה — קצינים וחיללים — הם הקהל הטבעי של עתון זה. אולי יותר מאשר של כל עתון אחר בארץ.

ברגשונו בכך על כל צעו ושעל, נטלנו לידנו את הדף הקרבי הראשון של חזית ה' דרום, במזנו בו את הקטעים האחרונים מ' ליקוטהכוכבים של העולם הזה. בכל מקום שאילו הגיעו חברי המערכת באופן פרטי זני נתקבלו בשמחה, כשייכים לענין. לא ה' תה להם כל בעיה לטושת בשטה ולהצ' טרף ליחידות.

באום גאונאף, המוצב האדיר לפני אבר-עגילה, עצרוני כמה חיילי-מלואים שהשתתפו בקרב, מסרו לי כמה תמונות ומסמכים ע'ר ביים שאספו זה עתה כמזכרות. זה טוב בשלל העולם הזה". הסבירו לי בחיוך רחב מתחת לשכבת האבק.

אם יכולנו לתכנן את הכתבה הגדולה ה' תופסת את הגליון הזה, לשם הסברת רצ' גית של המערכת הצבאית, הרי זה ביעקר הודות לקצינים בחזית שלא היסטו, גם במחמ הגדול של ימים אלה, להניח את ה' מפה על הארץ ולהסביר לנו באריכות את מהלכי המערכת. רק הודות להם הצטיירה לנגד עינינו התמונה הכוללת — שיי-אפטר היה להביניה בשפע הפרטים של העתונות היומית והרריו.

בלבו של כל אדם בישראל רננו השבוע שתי שמחות גדולות. השמחה הראשונה ה' תה

תה על כי עוה שוב צורפה לארץ-ישראל, וכי במקום אחד בגוף הארץ נעלם הפצע השותת-דם שנקרא גבול. השמחה השניה ה' תה על הפגנת היכולת המתהירה של צה"ל, מוסד אשר לכל אחד מאתנו יש בו מניה. לאותם האלפים הרבים שבאו השבוע במגע עם מציאות החזית, היתה חרחה שלישית, אף היא מקור שמחה גדולה ועמוקה. היתה זאת השמחה על כך שהמערכת נשארה נקייה, ושהגשק העברי היה טהור.

פה ושם שמעתי, רחוק בעורף, דיבורים על הצורך בדיירי-אסינים לשם סילוק הסלי-טים מעזה. אך החזית עצמה היתה הטורה לחלוטין מרווח זה. מי שהיה בעזה בשעות הראשונות אחרי הכיבוש היה מוכרח להת' רשם עמוקות מגישתו ההומוגנית הטבעית של החייל הקרבי הפשוט, שלא גילה שום סימנים של אכזריות, ואף לא של שמחה לאידים של בני המקום. היתה זאת עדות חר' תכה לבריאותו היסודית של העם הזה.

אותרו דבר בלש בכל שאר גזרות החזית. המוראל המריא לשחקים, אולם הוא לא היה חוזר יחירות, הדידום או צמאון-לדם. קול ישראל ספע מארשים אירופיים ושירי-לכת של תופנים ותצפיות. אולם ביחידות הלד' חמות במידה שגשמעה בכלל שירה, היו אלה השיריים הרגילים של בני הארץ — ש' ר' והחלישות העוברת.

היה זה טבעי אילו שקע העם, וביחוד הנצחנות המזוהרים, אולם לא מצאתי ש' כרוך זה בשום מקום. החיילים שמחו, שמ' תה טבעית ובלתי-אמצעית. אך לא היו להם אשליות. הם לא חשבו כי כל הבעיות נס' תרו. הם ידעו כי המערכת הפוליטית ה' גדולה על השלום רק מתחילה.

אני רוצה לקות כי המאמץ הסכלני וה' ממושך של העולם הזה, במשך חודשים ר' שנים, להסביר לקוראי את בעיות המלחמה והשלום, היה לו חלק צנוע ביצירת אחיזה בריאה זו, בעורף ובעיקר בחזית. אם כך, יני שמח על כך.

השבוע היה שבוע גדול לצועקי הידה. אולם לא הם יצרו את מאורעות השבוע, ולא הם מבטאים את רוחם וסגוננו. זהו סרב.

בשבוע האחרון לפני המלחמה פירסם ה' שבווען המצרי החשוב, אחר טאעה, כתבה שהיתה כולה מועתקת מן העולם הזה. היתה זאת כתבתנו על איש השנה חשש'ז, במאל עבד אל-נאצר, שהשתרעה על שנים מעמר ודיהענק של השבועון המצרי האקארי מעל לכתבה רשם השבווען באותיות-ענק: "כל ערבי חייב לקרוא זאת".

אין ספק שגמאל עבד אל-נאצר עצמו קרא את הכתבה, אך נראה שלא היהר עליה במידה מספקת. אילו היה עושה זאת, יתכן שלא היה ממשך בדרכו הרה-הסכנות. עמוד-השרדה של הכתבה היה הנושא ה' מרכזי: בפני עבד אל-נאצר עמדה בשנה שעברה הברירה בין שתי דוגמות "היסטורי'יות. זו של אתא-תורכ וזו של צלאת אל-דין. אתא-תורכ הלך בדרך של רפורמה פני-מית, וזהר מפני הרפתקות היציגות, לא עסק בדימאגוגיה משכרת. כשמתי, השאיר אחריו מדינה יציבה ובריאה.

לעומת זאת, כך כתב העולם הזה, "דרכו של הכורדי הגדול (צלאת אל-דין)... לא ה' בילה לרפורמה פנימית. הוא לא עשה מאר' מה כדי לעצור את תגלית ההתנוונות הפני-

מית של מצרים, שהובילה אחר מותו ל' שלטון הממלוכים, והמיסה אטון על מצ' רייט".

צ'יך העולם הזה: "לו היה עבד אל-נאצר איש בעל הלכה מהפכנית והשקפת-עולם סוציאליט מוצקת, יתכן והיה מעדיף ללכת בדרכו של אתא-תורכ. אין ספק שבראשית דרכו חלם על כך. אולם (הוא היה) קודם כל אופורטוניסט. ההולך בדרך ההתנגדות בקרה ביותר, בתור שכזה, נדחה בהדרגה בדרכו של צלאת אל-דין."

כתבת-השנה לא השאירה שום ספק לאן תוכל דרך זאת. "באחד הסרטים... מוצגת בבהירות מחרידה המלחמה בין שתי חברות רכבת... הלוחמים של שני הצדדים עלו על רכבות שדהרו זו לקראת זו על המסלול האחד... בפרוס שנת תשי"ז היו קיימים כל הסיכויים שעתידי המרחב ידמה לסרס זה".

המנהיג המצרי היה צריך לדעת כי בתה' נגשות כזאת תאיים עליו סכנת-כליה. עליו על משטרו ועל תכניתו הגדולה לאחד את העולם הערבי. לרוע מזלו לא התייחס ל' דברים ברצינות מספקת. והוא הרין לבני שאר מאות אלפי קוראי השבווען, שצדק בהחלם בהכריו כי "כל ערבי חייב לקרוא זאת".

אין זה פלא שהקוים הערביים מעבר לגבול מקדישים תשומת-לב רבה יותר ל' העולם הזה מאשר לעתונות עבריים אחרים (פרס לקציני ריגול ומודיעין, המתרכזים דחקא על שבווען מטה צה"ל, כפי שהעיד אלכסנדר יולין במשפטו). כי העולם הזה עסק בניתוח אינטנסיבי של בעיות המלחמה והשלום לא שבוע-שבועיים לפני שעת ה' שיר, אלא במשך שש שנים ארוכות.

חודש לפני מייצע טואץ הקדיש קול קא' חיר (קול ערבי) שיחה ארוכה להעולם הזה. הוא קרא את הקטע של המאמר על מייצע חוסאן בו תארנו את יחסו של החייל הקרבי העברי לטפחית דמים. אם תזכור, זאמר במאמר: "כשאני שומע על המחמ, גם

מכתבים

קצת מזה וקצת מזה
ווראי התחלתי לקבל פתרון תשבץ עם כתב בלתי-מתקוע. לא נקי ביותר ואסילו עתה קרוע. מילא זהו פתרון שנעשה בהצ'ר האי סיני בקרבת התעלה, כי אסילו כאן יש מנאי לקרוא את העולם הזה ואסילו לפתור תשבצים ואולי, בעזרת אלה, כות אסילו בעשר הלידות המסוות כי הלא לכסף ישראל עורר רב בכל מקום ואסילו עכשיו במדבר סיני ואולי יחיה טוב גם בקאחיר.

בסך-משנה אליהו. ה' חצי-חאי סיני אני נהנה מהעולם הזה בצורה שאין לכסאה במלים... הוא מניש לי תמונה מפורטת על כל המתרחש בארץ, ועוד הפעם תורה.

ד'ר ארתור נסורו, מאירון, ארצות-הברית עונכם הוא העיתון המסופסם והנס ביותר שראיתי (או שקראתי) אי-פעם ר' קוראיו הקבועים הם מפורסמים... סעיין סאיפה רכשתם לכם לכורך כוח וסאיזה אשפתות אהם פללים איתו.

אלמוני, ללא כתובת

מפאיניק ומען השלום
אין ספק כי הערינונת הכלולים ב'מפאיניק לבן' (העולם הזה 993 1994) רבי חשיבות המח אולם לדעתי צרופו של ש'ר נוסף למסלת' ינרום: (א) לניפות המנגנון; (ב) הש'ר המפורץ יחיה ווראי מפאיניק טובחק (ל' חשבון אף הוא פוסחה בשטה זה או לא); (ג) יש להחם על האורה הרצונ כי אין ספק שחשום, קרו השלוש" כאמצעי סחימת כספים נוסף. י. ל. תל-אביב

חרוז עם גנן
חילקום תמונתו של עמוס בדורניו (האחרונה בה), בעולם הזה 993) נכאמח עלי כעננו ולמען ה' תפסקו כבר לפרסמה. א. ש. תל-אביב

קשר לאחד
כשהמדור הספרותי חרזר בירי א. ש'ינינסו כולץ בעיקר את יצירות ע'צטו והוא שמתה את בניו במחסאות העצמיות (העולם הזה 993) הרי נאונות משפתות ואת איננה אלא קשרון משפתות.

אלקס מג, חיפה

קשרון — ז' ש' עעט, הכשרון ל' חצילח בחיים בעזרת קשרים.

מזון להריון
פניתי אל חשיבת המזון לשם קבלת תופסת מזון לנשים בהריון. כשקיבלתי את הכרטיס הטיפוחי נתברר לי, כי למרות ה'תלושים הרבים מהם הוא מורכב, אין כוחו יפה אלא לקבלת נבינה אמריקאית בכר... האם הנבינה האמריקאית היא תופסת המזון היחידה המופלצת עליידי ספרר הבריאות לנשים בהריון?

מרים גנדי, תל-אביב

הפרס שהרס
הרשו לי לסבר לכם הפעם את קורותיה של לוי'ה בפרס, המדובר בפרס של עשר לירות, עבור הקטע, שלושה בתקפה-אחת" (העולם הזה 990).

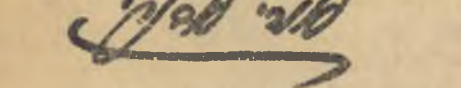
על מותו של הארי"ב, עולה לנגד עיני חמר זה מוחשית מאד, שאיננה יפה ואיננה מל היבה. המחמ תמיד מכוער... מלאכת ה' הרינה לעולם אינה חזרת-חנניה" זה היה נושא הקטע שהוקרא באריכות ברדיו.

הוסף עורך התכנית בשול קאחיר: "אלה הם דבריו של הארי"ב, אולם זהו אויב שהוא בכאום ה'ואינו שונא את הערבים". המעיין הוא שהוא חוזר על אותו שידור גם בערבית, בתכנית ששודרה לעולם ה' ערבי.

העולם הזה אינו זקוק למחמאות של רדיו קאחיר. אולם ישראל זקוקה לכך שהמוני ערבים ידעו כי המדינה, אשר מדיניותו של עבד אל-נאצר הפכה אותה לאויבתם, אינה צמאה-לדם ואינה אויבת לערבים מבחינה זו מילאז כתבות העולם הזה, כפי שהש' חקפו בעתונות וברדיו הערביים, תפקיד ש' ה'הונח עליידי כלי-הביטוי הרשמיים של ה' מדינה. לא מן הנמנע שעור לחסוך חייל בקרבות האחיינים. רדיו חוסכת דם.

כיימ הקרבות עצמם נזכר רדיו קאחיר טוב בוועלם הזה, ושוב הקדיש לו חסכית שלם, בליחית תופים וחצוצרות. הפעם ביקש הרדיו להיעזר בחומר שלנו בצורה הפר' כה: הוא לקח את הראיון המיוחד שהיה לנו בשעתו עם ד'ר ישראל שייב, ערך איתו ב' צורה דרמטית כדי להוכיח שישראל רוצה לכבוש את העולם הערבי מן היאור עד הפרת.

דחקא ע, שידור זה לא שמחתי. לדעתי הועיל עתון זה יותר כשהופיע עלייני הער' לם הערבי כצנניו של זרם גדול בעול' הקהל הישראלית המוכן לחתום למען של' מות מולדתו ובסחון ארצו, אך המבין כי מעבר לדם ולדמעות עתידי העם העברי ר' עתידי העם הערבי אחד הוא.

באותה שבת, לאחר פירסום הקטע, ניפצו חברותיה של בתי את האונגית באחת תדל' תות בידרה, תוד כרבי מישחק. אין דבר, הנעתי את אשתי, זה על תשבץ העולם הזה" הנזק: בדיוק 10 לירות, כסכום הפרס. תנות הנעלים וחתונ הנלנטריה השכנות שלחו שני זונות נעלים, שלוש חולצות וששה תריסרי תחתונים. על הפתח המצורף חיה כתוב: "גם אנו קוראים את העולם הזה. נחכה בסבלנות". הנזק: 178 לירות. החלבו החל להשאיר 16 כקבועי חלב בכל יום. אני מבין, כתב, שהצלחתם להש' תמש במים, מעתה, גם הוסקה על חלב סהור". הנזק: 60 לירות.

משח רושציק, חיפה
לינלי גליני מודיעה כי העניקה את הפרס בכזונות טובות ואין היא נושאת בכל אוד ריות לתוצאות.

מכתב השבוע

בזר הר סיני

אני יושב אי-שם מסביבי ה' מסמח האדיר של הלילות סיני, ר' עור מעט שמיר ברדיו. אני מנצח עצמנות כרבי לשלוח לכם פתח אף עם נחמ חוזר.

אתפול התלנלל לירי הנליון ה' אחרון של העולם הזה (994). הש' יודע איר הניע תנה. עברתי ברימ רוף על העטורים (בעיקר על התי' סגנות הנדררות סיני. אני מקווה פוליס אניע למקומות האלה) ואין לי סבלנות לקרוא אכל התחלתי לק' רוא את המאמר. כיום קרב" יש שם קטע אחד שעשה עלי רושים גדול. זה שמדבר על היחס לערבים הנ' באוריים ככויים ועל ההתנהנות הנ' כוננה של החיילים במלחמה זאת. הקראתי את זה לכמה הבר, ר' ראתי טנם הם מספיקים לרברים אלה.

כשאני מסתכל מרחוק בחרי סיני, שעליהם עולח עכשיו, השמח אני סרגיש הרגשה מורח. כאו נתנו לנו את עשרת הברות. אף שהם לא חשבת על זה עד עכשיו, אבל אני חושב שצריך לחיות קשר בין עשרת הברות לבין כל תוכנית פוליטית שאנחנו צריכים להתחיל בה עכשיו. ללא היינו עם מיוחד לא היינו מניעים הנה.

אני לא יודע למה אני כותב לכם את כל זה, אבל הייתי צריך לכתוב למישהו, ואני חושב שאתם כתובת טובה.

חיים בן-משה, אי-שם